Р Е Ш Е Н И Е
№ 45722

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 11.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8680** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 3, във връзка с чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова молба от М. П. М., с постоянен адрес и адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], [жилищен адрес] п.к. 1729 срещу Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ (ИА СОСЕЗФ).

Иска се ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца

1. обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода 05.01.2026 г. - 05.07.2026 г. в размер на 16 468.82 евро (шестнадесет хиляди четиристотин шестдесет и осем евро и 82 цента), равняващи се на 32 210.22 лв., мораторна лихва върху посочената сума в размер на 42.82 евро, изчислена от датата на влизане в сила на Решение № 7506 от 06.07.2026 г. по адм. д. № 3968 от 2026 г. по описа на ВАС до 14.07.2026 г., датата на изтичане на дадения със Заявление вх. № 316 от 07.07.2026 г. на ИА СОСЕЗФ срок за доброволно изпълнение и законна лихва от 15.07.2026 г., датата след срока за доброволно изпълнение, съвпадащ и с датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на посочената сума.
2. обезщетение по чл. 106. ал. 4 от ЗДСл за неспазен месечен срок на предизвестие от органа по назначаване, във връзка с отменената Заповед № ЧР-64/29.12.2025 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, в размер на 2 744.80 евро, равняваща се на 5368.37 лв. и законна лихва от 15.07.2026 г., датата след срока за доброволно изпълнение по Заявление вх. № 316 от 07.07.2026 г. на ИА СОСЕЗФ. съвпадащ и с датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на посочената сума.

3. обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл за 7 и 8 юли 2026 г. в размер на 238.68 евро и законна лихва от 15.07.2026 г., датата след срока за доброволно изпълнение по Заявление вх. № 321 от 09.07.2026 г. на ИА СОСЕЗФ, съвпадащ и с датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на посочената сума.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания ищецът се явява лично и поддържа исковете си. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът, в лицето на ИА СОСЕЗФ, чрез служител с юридическо образование Л. З. счита иска за неоснователен, по аргументи, изложени в представения отговор. Не претендира разноски.

Участвалият в производството по делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до прекратяването на служебното правоотношение М. П. М. е заемал длъжността „главен юрисконсулт“ в дирекция „Финансово-стопанска и административно-правна дейност”, в ИА СОСЕЗФ.

Със Заповед № ЧР-64/29.12.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ е прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

С решение № 9996 от 13.03.2026 г. на АССГ, по административно дело № 161/2026 г., потвърдено с решение № 7506 от 06.07.2026 г. на ВАС, Второ отделение, уволнителната заповед е отменена.

Със Заповед № 114/07.07.2026 на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, М. е допуснат да заеме длъжността „главен юрисконсулт“ в дирекция „Финансово-стопанска и административно-правна дейност”, в ИА СОСЕЗФ, във връзка с цитираните по-горе съдебни решения.

Със Заявление вх. № 316/07.07.2026 г. до ИА СОСЕЗФ, М. М. е поискал в срок до 14.07.2026 г. да му бъде изплатено обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за 6-месечен период. В цитираното заявление е посочено, че същото следва да се възприеме за покана за доброволно изпълнение, като след изтичане на срока, върху претендираните суми ще започнат да се начисляват лихви.

За 6-месечния период с право на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от 05.01.2026 г. до 05.07.2026 г. ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение, видно от приложено копие към исковата молба на служебна книжка с № 760 и справка за актуално състояние, издадена на 06.07.2026 г. от НАП.

По делото беше изслушано заключение на съдебно-икономическа експертиза, приобщено към събрания по време на производството доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Д. Ф. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищецът да получи обезщетение за понесените от него вреди.

По силата на чл. 104 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.
Цитираната по-горе разпоредба дефинитивно посочва, че обезщетението на незаконно уволнения държавен служител е в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно и същото не може да бъде за период, по-дълъг от шест месеца. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл цели да възмезди лицето за вредите, претърпени от незаконното прекратяване на служебното правоотношение, поради което оставането без работа следва да бъде в причинна връзка с прекратяването на правоотношението и следва да обхваща периода непосредствено след уволнението, във какъвто смисъл е и константната практика на ВАС.
По отношение на размера на основното месечно възнаграждение, което е следвало да бъде изплатено на ищеца, страните спорят как то следва да бъде определено за длъжността „главен юрисконсулт“ в ИА СОСЕЗФ, каквато длъжност не съществува в процесната администрация към момента на признаване на уволнението за незаконно.
По делото беше изслушано заключение на СИЕ, което следва да бъде кредитирано като мотивирано, последователно и компетентно.
Според експерта към датата на признаване на уволнението за незаконно - 06.07.2026 г., съгласно длъжностното разписание на ИА СОСЕЗФ и писмо изх. № 187 от 09.07.2026 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, длъжността „главен юрисконсулт“ не съществува в ИА СОСЕЗФ.
В тази връзка съдът споделя извода на вещото лице, че поради липса на актуален размер на основната заплата за длъжността заемана от М. М. към момента на признаване на уволнение за незаконно, поради премахване на длъжността „главен юрисконсулт“ от длъжностното разписание на ИА СОСЕЗФ, размерът на основното месечно възнаграждение на ищеца, към датата на признаването на уволнението за незаконно, респективно размерът на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва да бъдат изчислени на база основната месечна заплата на ищеца към датата на първото прекратяване на служебното правоотношение и последвалите увеличения на основното месечно възнаграждение на служителите на ИА СОСЕЗФ.
Видно от служебна книжка № 760 от 14.011.2007г., към датата на първото прекратяване на служебното правоотношение на М. М., основната му заплата е била в размер на 4 155,00 лв.
След извършена проверка на приетите доказателства, експертът е направил извод, че в периода на издаването на заповедите за прекратяване на служебното правоотношение на М., отменени като незаконосъобразни от съда (05.06.2024 г. -датата на първото прекратяване до 06.07.2026 г., датата на постановяването на окончателното решение № 7506 от 06.07.2026 г., по адм. дело № 3968 от 2026 г. на ВАС), възнагражденията на служителите в ИА СОСЕЗФ са увеличавани три пъти, както следва: 1. Със Заповед № РД-104 от 13.08.2024 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, индивидуалните основни месечни заплати на служителите в ИА СОСЕЗФ са увеличени въз основа на получените годишни оценки за изпълнението на длъжността за 2023 г., като за оценка „Изпълнението надвишава изискванията“ увеличението е 15%. Видно от формуляра за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността „главен юрисконсулт“ на М. М. за 2023 г., годишната оценка е „Изпълнението надвишава изискванията“, 2. Със Заповед № РД-45 от 14.05.2025 г. на

изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, индивидуалните основни месечни заплати на служителите в ИА СОСЕЗФ са увеличени въз основа на получените годишни оценки за изпълнението на длъжността за 2024 г., като за оценка „Изключително изпълнение“ увеличението е 7%. Видно от формуляра за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността „главен юрисконсулт“, дирекция Правна в МИИ на М. М. за 2024 г., годишната оценка е „Изключително изпълнение“ и 3. На основание чл. 3, ал. 2, изречение трето от Закона за събиране на приходи и извършване на разходи за 2026 г. до приемане на Закона за държавния бюджета на Република Б. за 2026 г., Закона за бюджета на ДОО за 2026 г., Закон за бюджета на НЗОК за 2026 г. и Решение № 47 на Министерски съвет от 21.01.2026 г. за прилагането им, индивидуалните основни месечни заплати на служителите в ИА СОСЕЗФ са увеличени с 5%, считано от 01.01.2026 г.

Съобразявайки гореописаните увеличения на индивидуалните основни месецно възнаграждения на служителите в ИА СОСЕЗФ, вещото лице е изчислило основна заплата на ищеца към 06.07.2026 г. в размер на 2 774,80 евро, равняващи се на 5 368,37 лв., изчислена както следва: 1. 4155,00 +(4155х15%)=4155+623,35=4778,25 лв., 2. 4778,25+(4778,25х7%)=4778,25+334,48=5112,73 лв. и 3. 5112,73+(5112,73 х5%)=5112,73+255,64=5368,37лв.

Направените изчисления са дали основание на вещото лице да определи, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, дължимо на М. М., следва да бъде в размер на 16 468,82 евро, равняващи се на 32 210,22 лв. (2774,80 х 6 месеца = 16 468,82 евро).

Мораторната лихва върху сумата от 16 468,82 евро, изчислена от датата на влизане в сила на Решение № 7506 от 06.07.2026 г. по адм. дело № 3968 от 2026 г. на ВАС до 14.07.2026 г. ще бъде в размер на 42,82 евро.

По отношение на иска по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, за неспазен месечен срок на предизвестие от органа по назначаване, във връзка с отменена Заповед № ЧР-64 от 29.12.2025г. на ИА СОСЕЗФ вещото лице прави извод, че същото следва да размер на 2 744,80 евро, равняващи се на 5 368,37 лв.

По отношение на иска по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, вещото лице посочва, че със Заявление вх. № 316/07.07.2026 г., М. М. е уведомил ръководството на ИА СОСЕЗФ, че желае да бъде възстановен на работа, считано от 07.07.2026 г. Със Заповед № РД-114 от 07.07.2026 г. М. М. е допуснат да заеме длъжността „главен юрисконсулт“ в дирекция „Финансово-стопанска и административна дейност“ в ИА СОСЕЗФ, считано от 09.07.2026г.

За 7 и 8 юли 2026 г., когато не е бил допуснат да изпълнява служебните си задължения, на същия се дължи обезщетение в размер на 238,68 евро.

Вещото лице е направило изчисления, посочвайки, че при основно месечно възнаграждение от 2 744,80 евро, при 23 работни дни за месец юли 2026 г., дневното възнаграждение се в размер на 119,34 евро на ден, а за два работни дни 238,68 евро.

На 27.07.2026г., след подаване на исковата молба, на М. М. е изплатено обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл в размер на 205,60 евро (228,44 евро – 10% данък върху доходите на физически лица).

Дължимото обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, след приспадане на платеното от 228,44 евро следва да бъде в размер на 10,24 евро.

Съобразявайки това обстоятелство и след анализ на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, съдът не може да се съгласи с възраженията на пълномощника на ответника, отразени в отговора на иска, че обезщетението следва да бъде определено без да се вземат предвид увеличенията на основното месечно възнаграждение за длъжността. В случай, че М. М. не е бил уволнен незаконно, неговото възнаграждение безспорно, щеше да бъде увеличено, с определените в

описаните по-горе заповеди на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ заповеди, защото той е отговарял на критериите за увеличение. Годишната му оценка за изпълнението на длъжността за 2024 г. е „Изключително изпълнение“.
Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл по категоричен начин разпорежда, че държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, т.е. в случая безспорно следва да се вземе предвид увеличението на размера на възнагражденията на държавните служители в ИА СОСЕЗФ, с посочените по-горе процентни единици, което е било налице към 06.07.2026 г.
По изложените съображения, съдът намира, че за адекватен и справедлив следва да бъде приет претендирания размер на обезщетение 2774,80 евро на месец, т.е. 16 468,82 евро, за шест месеца, какъвто е и размерът, определен от вещото лице.
Съдът намира, че върху тази сума се дължи лихва.
Ищецът е поискал присъждане на мораторна лихва за периода от влизане в сила на Решение № 7506 от 06.07.2026 г. по адм. дело № 3968 от 2026 г. на ВАС до 14.07.2026 г., чиито размер ще бъде 42,82 евро и законната лихва, считано от 15.07.2026 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.
По отношение на иска по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, съдът намира, че същият е основателен. Не следва да бъде споделено виждането на пълномощника на ответника, че такова обезщетение вече е било платено на ищеца при първоначалното прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № ЧР-38 от 05.06.2024 г.
Обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, се заплаща за неспазване на предвидения в ал. 1 на същата разпоредба едномесечен срок, след изтичането, на който органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение на държавния служител. Правното естество на това обезщетение е различно от това на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Последното се дължи, като овъзмездяване на държавния служител за незаконното му оставане без работа за период от 6 месеца, докато това по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл се дължи, за това, че държавния служител е бил лишен от възможността да изпълнява служебните си задължения, съответно да получи възнаграждение в периода, в който му е било отправено предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение. При направените изчисления от вещото лице съдът намира, че размерът на обезщетението, дължимо на М. М. на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, следва да бъде в размер на 2774,80 евро. Върху него се дължи и законна лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.
По отношение на претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, съдът намира същата за основателна. Ответникът също я е признал и я е удовлетворил частично. Обезщетението следва да се определи като разлика между претендираната сума от 238,68 евро и сумата 228,44 евро, определена от ответника, преди приспадане на съответния данът и следва да бъде в размер на 10,24 евро. Върху него се дължи и законна лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.
Предвид на факта, че ищецът е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива.
Водим от горното и на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 от АПК Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските

земеделски фондове“, с ЕИК[ЕИК] да заплати на М. П. М., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл сумата от 16 468,82 евро (шестнадесет хиляди четиристотин шестдесет и осем евро и 82 цента), представляваща обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, ведно с мораторна лихва в размер на 42,82 евро, за периода от постановяване на окончателното решение № 7506 от 06.07.2026 г. по адм. дело № 3968 от 2026 г. на ВАС до 14.07.2026 г., както и законната лихва, върху сумата, считано от 15.07.2026 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“**,** с ЕИК[ЕИК] да заплати на М. П. М., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, сумата от 2774,80 евро (две хиляди седемстотин седемдесет и четири евро и 80 евроцента), представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие, както и законната лихва, върху сумата, считано от 15.07.2026 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“**,** с ЕИК[ЕИК] да заплати на М. П. М., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, сумата от 10,24 евро (десет евро и 24 евроцента), представляваща обезщетение за недопускане до работа, както и законната лихва, върху сумата, считано от 15.07.2026 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 238,68 евро.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“**,** с ЕИК[ЕИК] да заплати на М. П. М., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 235,35 евро (двеста тридесет и пет евро и 35 евроцента), представляваща направени разноски - платена държавна такса и внесен депозит за възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..